

[Marianne Jelved]

undersøgt under udvalgsarbejdet, og derfor kan jeg så sige, at jeg tilslutter mig fru Pernille Forchhammers ønske om at få nogle undersøgelser af, hvad det egentlig er, dette drejer sig om. Måske skal vi ikke nøjes med at se på ungdomsuddannelserne, men også på de videregående uddannelser.

Jeg vil godt slutte med, at jeg kan i hvert fald ikke i denne forbindelse undlade at gøre mig nogle overvejelser over, hvordan vi lærer vores unge mennesker at have et mere ansvarsfuldt forhold til de offentlige serviceydelser, der bliver stillet til deres rådighed.

Bente Juncker (CD):

Fru Marianne Jelved sagde, at nu skulle vi give vores unge et ansvar over for de offentlige serviceydelser, som de fik.

Nu er altså uddannelserne blevet offentlige serviceydelser, sådan noget, som man ikke bare skal tage imod åbenbart. Nu skal de unge åbenbart indgydes, at hvor de betaler 300 eller 500 kr., er de selv med til at betale, og så har de et kæmpeansvar for en uddannelse, der koster 100.000, 200.000 og 300.000 kr. Det er det rene vrøvl, undskyld, at jeg siger det.

Centrum-Demokraternes gruppe har en beslutning, der siger, at vi ikke ønsker, at der skal være gebyrer på uddannelse.

Lysholm Christensen (KRF):

De foreslåede tilmeldingsgebyrer er en form for brugerbetaling.

I Kristeligt Folkeparti har vi det hovedprincip, at vi gerne vil medvirke til brugerbetaling på områder, hvor det kan ændre adfærd. Men vi ønsker ikke at pålægge de unge uddannelsessøgende en ekstra udgift, vi ønsker ikke afgift på uddannelser i form af tilmeldingsgebyrer, som det her er foreslået. Derimod ser vi gerne i Kristeligt Folkeparti, at forslaget ændres således, at tilmeldingsgebyret betales som et depositum, der kan tilbagebetales, når uddannelsen er afsluttet. Tilmelding vil efter denne model først være gyldig, når depositumbeløbet er indbetalt. Så ligger der også en lille kontant afskedshilsen ved tilbagebetaling af beløbet, når uddannelsen er afsluttet. Så betaling i form af et depositum vil opfylde vort ønske om adfærdregulering på dette område.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Forslaget er et led i en meget stor og spraglet buket af spareforslag, som regeringen har fremsat. Formålet er at fastholde de offentlige udgifter på 1988-niveau i 1989, og det mål skal holdes, og det er der i øvrigt mange partier her i tinget som siger det skal. Så hvis man siger nej til disse godt 60 mio. kr., skylder man svar på, hvor man i stedet vil finde pengene.

Jeg synes, Fremskridtspartiet er ved at bringe sig i et problem, når man næsten hver dag siger nej til besparelser. Man sagde nej til at spare på boligydelsen, skønt der var meget gode grunde til det forslag, der forelå. Man siger nej til overhovedet at ville spare på sundhedsområdet; dér vil man i stedet bruge 7 mia. mere. Man siger nej til at ville spare på ældreområdet; dér vil man også bruge 7 mia. mere – 7 er åbenbart blevet Fremskridtspartiets lykketal – og i forgårs ville man ikke spare på dagpengeområdet; man ville ikke være med til at have længere ventetid i a-kasserne, så unge ikke kan gå lige fra eksamensbordet ud i verdens bedste dagpengesystem. Jeg synes efterhånden, Fremskridtspartiet har et troværdighedsproblem, og derfor er jeg så glad for, at fru Pia Dahl i dag trods alt sagde, at man ikke helt afviste dette her, men at man bare gerne ville se den langsigtede virkning på skattetrykket. Det er da i det mindste en åbning, som man savnede hos hr. Glistrup forleden og hos de skiftende ordførere for Fremskridtspartiet, der ligesom så mange ordførere har haft mest travlt med at sige, hvor de ikke vil spare.

Jeg vil advare mod denne tendens til at bruge så mange kræfter på at fortælle, hvor man ikke vil spare. Vi er mange, der i disse dage går og skriver ned, hvor alle mulige mennesker ikke vil spare, fordi jeg mener, det er meget vigtigt i løbet af vinteren og foråret at give danske vælgere klar besked på, hvem det var, der ikke ville spare hvor. Det bliver et meget vigtigt emne i de kommende år, når ansvaret skal placeres for, hvorfor det er svært at styre de offentlige udgifter.

Jeg synes, Socialdemokratiet er på vej ind i et kæmpeproblem. Fru Jytte Hilden udtaler ifølge sidste nummer af bladet Gymnasieskolen, at der overhovedet ikke må spares på hele undervisningsområdet. Ja men når der heller ikke må spares på sundhedsområdet – og jeg forstår, fru